

τὴν ὑψίστην παρηγορίαν κατὰ τὰς μακρὰς ἀπογοὴς τεύσεις τῆς ζωῆς του.

Ἡ ὀλίγον μακροσκελὴς αὐτὴ ἐξήγησις ἦτο ἀναγκαία τόσῳ διὰ τὴν κατανόησιν τῆς ἐπιχειρήσεως ἐργασίας ὅσῳ καὶ διὰ νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τὸ τοιοῦτόν μου θάρρος. Ἐν τούτοις, ἡ συνείδησίς μου ὡς μουσικοῦ μοὶ λέγει ὅτι ἐὰν μὲν δὲν ἐπραγματοποίησα πᾶν ὅ,τι ἐδικαιοῦντο ν' ἀναμείνωσι ἐκ μιᾶς τοιαύτης ἐργασίας, οὐχ ἥττον ὅμως δὲν ἐμείωσα, οὔτε ἐβεβήλωσα τὸ ἔργον τοῦ Corelli. Ἰσως

θὰ μοῦ μεμνηθῶσιν τὸ ἐκτενὲς τῆς Εἰσχωγῆς, τὴν εὐρύτητα, ἣν ἔδωκα εἰς τὸ μέρος τοῦ βιολίου, τὴν παρεισχωγὴν μερικῶν ποικιλιῶν τῆς συνθέσεώς μου εἰς τὸ ἔργον τοῦ Corelli. Προβλέπω καὶ ἀντιλαμβάνομαι τὰς κρίσεις, τὰς ὁποῖας αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας δύναται νὰ προκαλέσῃ. Μίαν μόνην πρόφασιν ἔχω: τὸν ἀπεριόριστον θαυμασμόν μου διὰ τὸν Corelli.

GESAR THOMSON

❖ A X I Λ Λ E I O N ❖

Noi sem' venuti al luogo on io l'ho detto
come vedrai le genti do lorose.

D a n t e

I

ΙΑ πρώτη τώρα φορὰ ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν ἐνετικῶν φρουρῶν λημονοῦμαι πρὸς τὰ πράσινα βᾶθη τῶν ἀνατολῶν, πρὸς τῆς κατὰπυκνης ἀκρογιαλίας τῇ σκιερῇ ἡρεμίᾳ.

Κάποιον μακρυνὸν πυλῶνων αἰ λευκαὶ γραμμαὶ, μὴδς πομπηϊανῆς μαρμαρίνης ἀρμονίας χανομένης στοῦ γαλανοῦ ἀπείρου τὰ μακρυνὰ

βᾶθη ἡ σκηνογραφία μὲ πλᾶνὰ καὶ τὰ μυστήρια τῶν θρύλλων περασμένων καιρῶν μοῦ φέρουν τὸν ἀντίλαλο κἀποιων πεθαμμένων σιγαγμῶν, ποῦ σκορπᾶται γύρω καὶ, πέραν τοῦ λευκοῦ ἀνακτόρου.

Πενήντα χιλιάδων τριανταφυλλῶν τὰ μαρμαμμένα πέταλα κλαίτε σιτὸ νοῦ μου μὲ τὰ πεθαμμένα μῦθὰ τῶν στοὺς ἔρημους κήπους τὰς ὥρας τῶν νυκτῶν, ποῦ θλιμμένα προσεγγίζουν τῇ χαμένῃ σκιά εἰς τῶν περασμένων στοῶν καὶ τῶν μαρμαρίνων ἀνδρῶν τῇ ποιητικῇ σιωπῇ.

Τῇ μυστικῇ συμφωνίᾳ ἀκούω τῶν ἀνέμων στῆς ἄρες τῶν δεητικῶν κυπαρισσιῶν, ποῦ ἀλόγιστα ἀνατείνονται πρὸς τὰ ὕψη καὶ λημονοῦνται σὲ κάποια φανταστικὴ προσευχὴ πρὸς τοῦ μακρυνοῦ βράχου τῇ γρανιτῶδῃ κορυφῇ.

Καὶ μόνος σκέπτομαι τῇ σκιά καὶ πονῶ ποῦ σὲ λίγο μονάχῃ θὰ πλανηθῇ μυστικὰ πίσω ἀπὸ τῶν κυπαρισσιῶν τὰς βαρεῖας σκιάς καὶ τῶν μακρυνῶν ἀνέμων τὸν ἀπόκοσμο θόρυβο.

Ὁ ἔλιγγος τῶν βυθῶν καὶ τῶν στοιχείων, ἡ φωνὴ μόνῃ ποῦ φθάνει ἐδῶ τώρα ταράσσει τὴν ψυχὴν μου, ἐν ᾧ μιὰ σκιά πυκνὴ καὶ βαρεῖα κἀποιων μαύρων νεφῶν ποῦ αἰωροῦνται στὰ ὕψη ἐκτείνεται, καὶ σύρει, ἐπάνω τῶν κάμπων καὶ τῶν βουνῶν τὴν βραδυὴν γαλήνην...

II

Ὁ κρότος τῶν βημάτων μου ταράσσει τὴς ἡκούς, τὰς αὐτὰς ποῦ ἀνέδωσαν τὸ ἐλαφρὸν θρόνημα τῶν σιωπηλῶν βημάτων τῆς ψυχῆς, ποῦ ἐδόθη καὶ ἐκάθησε καὶ ἐστέρναξεν εἰς τῶν ἐρήμων τώρα αἰθουσῶν τὴν παγερὰ ἡρεμία.

Μέσα εἰς τοῦ μυστικοῦ παρεκκλησίον τῇ βαθειᾷ γαλήνῃ καὶ τὸ ἀπόκοσμο φῶς αἱ σκιαί δέονται.

Γὰρ μιὰ στιγμή κάποια ἡκτίς ἔρχεται νὰ πλανηθῇ στὴν ὀλοιαθῇ μορφῇ τοῦ Ναζωραίου καὶ τὸ θεῖον βλέμμα παρήγορον καὶ ἐπιεικὲς φαίνεται ν' ἀτενίσῃ σιτὸ βᾶθος ἴσως γονυκλινῆς καὶ λυπημένη παραστέκει κάποια μορφὴ καὶ εὐλαβῆς σύρομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐν ᾧ σιτὸ ἀμυδρὸ φῶς τὸ κάδρο βλέπω τοῦ σκοτωμένου τοῦ Μάγιστρο.

Ἄγγελοι εἰς τὰς ἄλλας αἰθούσας τῶν παλαιῶν οὐρανῶν κινεῖνται εἰς τῶν τοίχων καὶ τῶν ὀρόφων τῆς παραστάσεως, ἐν ᾧ ἡ θεὰ τῶν ἐρώτων γεννᾶται ἀπὸ τῶν κογχυλῶν καὶ τῶν κυμάτων καὶ φέρεται μ' ὄλην τὴν ὠκεάνειον συνοδείαν της.

Ὁ ἥρωας τῆς Τροίας νικητὴς ἀναστῇ διὰ ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ τὸν γλαυκὸν οὐρανὸν εἰς τὰ πράσινα βᾶθη τῶν μυστικῶν κήπων, ἐν ᾧ ὁ δυστυχὲς νεκρὸς δυὸ φορὰς πεθαμμένος ἀπὸ τὸν θρύλλο καὶ τὴν τέχνην ἀρίνει νὰ σύρεται ὑπὸ τὸ ἔρμα τοῦ θριάμβου.

III

Καὶ τώρα ἔξω, οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ δὲν ἀπέθανον καὶ αἱ μοῦσαι φηγάδες ἔχουν γυρίσει. Ὑπὸ τὰ προστύλια ποιητῶν καὶ σοφοῦ τοῦ μαρμαρίνου γεμίζουν τὸν γύρω ἄερα μὲ τὰ μυστήρια τῶν θρύλλων τῶν πεθαμμένων καιρῶν.

Τὰ μαῦρα κ γκλιδώματα μὲ τοὺς χρυσαίνους δεσμούς των, δαυτέλινα πλέγματα, ἀνδρᾶ καὶ κλίμακας περιζώνουν, ἐν ᾧ οἱ θεοὶ Μυσταγωγοὶ πρὸς τὰ μαρμαρίνα προστύλια με τὴν ὀλυμπίαν γαλήνην τῶν ὠραίων κεφαλῶν των ἀνατείνονται εἰς λαμπαδίνους στάσεις στοὺς μαρμαρίνους ἀναβαθμούς τῶν λευκῶν κλιμάκων τὰ παλλόμενα μέλη των.

Εἰς τὰς τοιχογραφίας, ὁ Περσεὺς σωτὴρ παλαίει καὶ νικᾷ. Προμηθεὺς καὶ Ὀρφεὺς τῆς δδύνης θρηνοῦν τὰ τραγικὰ πάθη των, ἐν ᾧ ὁ τυφλὸς ποιητὴς ψάλλει τὸ ἔπος τῶν αἰώνων.

Ὑπὸ τοὺς κίονας αἱ Μοῦσαι καὶ πρὸς τὸν κήπον κινεῖν τὰς ἄβρῃς γραμμὰς τῶν ἐλικωνεῖων σωμάτων των εἰς ἰδανικὰς στάσεις, ἐν ᾧ στοὺς κήπους τὰ τροπικὰ λογίζουν τὸν ἥρεμον γύρω ἄερα καὶ χάλκινοι δρομεῖς ταυρῶν τὰ σφυρηλατημένα μέλη των, ἔτοιμοι νὰ κινήσῃν, κάποιος ἀρχαῖος ἀθλητὴς λημονεῖται εἰς ὀλόσκακόν ἀνάπασιν, ἐν ᾧ ὁ Ροδόλφος, ναυτίλος τοῦ μέλλοντος, ἀμέριστος στηρίζεται στὴν κόχην τῆς μαρμαρίνης λέμβου του.

Οἱ Τρίτωνες βυθίζονται καὶ τώρα ὅπως ἄλλοτε τὰ χρυ-

μώδη μέλη των εἰς τὰ ὑδάτινα μυστήρια καὶ ποῖο κάτω ἢ χλωρὸς ὑφίσταται· ἕνας ἄνθρωπος ὁλοπράσινος κόσμος πυκνὸς ἀποπνέει τὸν εὐωδιαστὸν γύρω μου ἄερα, ἐν ᾧ ἐπάνω ἐκτείνεται ὁλόανικο τοῦ μυστήριου τοῦ διαφανοῦς οὐρανοῦ κυανοῦν καὶ βαθύ.

Στοαὶ ἰδίοιοι, πυκναὶ πρὸς τὰ πέρατα τῶν ἀνθρώπων, μᾶς φέρουν, ἐν ᾧ κάποια χέρια μαγισσῶν ἔχουν ἀνοίξει ἄντερα καὶ στὰ σπηλαιώδη βάθη των ὁ οὐρανός, τὰ δένδρα, ὁ ξένος ποῦ περῶν γιὰ μὴ σιγμὴ ἀναφαίνονται.

Καὶ ὅλα τώρα στὸ νοῦ μου, οἱ θεοί, αἱ μοῦσαι, οἱ τρίτωνες, τὰ μάρμαρα, τὰ ἄνθη, αἱ στοαί, ὁ οὐρανός φαντάζομαι καὶ νὰ ἐνθυμίζω, κάποιαν σκιάν λεπτὴν καὶ ἁβρᾶν, καὶ σὰν ἑλαφρὰ ὁμίχλη νὰ βαρύνῃ εὐχάριστα, ἀλλὰ καὶ πικρὰ ὅλα ὅσα γύρω μου ζοῦν.

Καὶ σὰν αἰώνιο σύμβολο τῆς παντοτεινῆς ὁδότης, τῆς καρδιάς τῆς νεκρᾶς καὶ τῶν ἐρήμων γύρω τώρα πραγμάτων πεθαίνει ἕνας τοξευμένος Ἀχιλλεύς, ἐν ᾧ τὰ στέγνα του πλατεῖα ἀνατείνονται πρὸς τὸ ἀνάλητον ἄπειρον καὶ τὰ γέλη του συσπῶνται εἰς ἕνα ὁλόπικρον σπασμόν, εἰς ἕνα στεναγμόν κατὰ τῆς δυναστείας τοῦ μοιραίου...

III

Κάτω μακρὸν ἢ πόλις μὲ τὰ τεῖχη της καὶ τοὺς μεγάλους στρατώνας καὶ τὰ ἐνετικά σκουρα φρούρα μᾶς στέλλει μὲ τῆς καμπάνες ἀργούς καὶ πένθιμους τοὺς ἤχους τῶν ὠρῶν. Ὁ Παντοκράτωρ παρκαμένους ἔχει γύρει σὲ βαθύ τώρα ὕπνο, πελώριος τοῦ παλῆου καιροῦ πολεμιστῆς.

Τὰ λευκὰ πένθη τῶν χειμῶνων καλύπτουν ἀκόμη τὰ ὕψη τῶν κορυφῶν· τ' Ἀρκεγεράνια μᾶς στέλλουν τοὺς τελευταίους σπαθισμούς τοῦ φωτός, ποῦ τραχὺ ἀνακλάται στὴν παρθένον λευκότητά τῶν παγωμένων νῶτων τοῦσ' οἱ δρόμοι, τὰ ἐξοχικὰ σπῆλαια μὲ τῆς κόκκινες καὶ σκουρὲς στέγες, τὰ γέρικα δένδρα καὶ τὰ γεφύρια, τ' ἀσημεῖα φύλλα τῶν ἐλῶν ποῦ γεμίζουν κάτω καὶ γύρω πέρα τὸ κάμπο καὶ ἡ ὑπερήφανη καταδίκη τῶν ὕψη λῶν κυπαρισσιῶν πλέουν σ' ἕνα φῶς ἀνοιξιάντικο, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα πυκνὴ. Τὰ χωριὰ τῆς οὐλάβας ἀκτῆς ἀνομιμένα ἔχουν γύρει στῆς ράχες τῶν βουνῶν καὶ τὰ ὁλόλευκα γιὼτ ἄσκοπα σκίζουν τὴν ὁλοκράνη θάλασσα.

Κάτω στοὺς μακρυνούς δρόμους τῶν δασωμένων λόφων, ποῦ τὰ φύλλα πῖσ' ἂν τὸ φῶς πλέκουν φανταστικές δαντέλλες, πλανῶμαι καὶ τώρα μέσα σ' ἕνα καταπράσινο θόλο μιὰ γνώριμη μορφή μὲ σταματῶ. Ὁ Μπαῦρον τῶν ὀνείρων μου καὶ τῶν παιδικῶν μου στοχασμῶν, ὁ ὠραῖος νεκρὸς τῆς πατρίδος μου, γλυκὺς καὶ γόης περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλοτε στὴν μαρμαρίνην του ἀνυπαρξία ὑπάρχει καὶ ρεμβώδης γοητεύει· ὑποῦμαι στοῦ βαθύ τοῦ μάρμαρου κι' ἐνᾷ τὰ γύρω φύλλα σείονται ἀπὸ τὰς αὔρας τῶν ἀνοίξεων ἀφίνω ριγῶν ἕνα θερμὸ καὶ παρατεταμένο φίλημα στὸ μέτωπον ἐκεῖνο, ποῦ ἔκλεισε τὴν ὀνειρεμένης στροφῆς τόσων μουσικῶν ὀνείρων· περὶ κάτω ὁ Αἴνε μὲ τὸ κουρασμένον ὄφρος του σκεπτικὸς γέρνει μαρτυρικὸς βαθὺς στὸ βιβλίον του ὅλα τὰ τραγούδια του μοῦ ξυπνοῖν στὴν καρδίᾳ κάποιων χειμῶνων νοσταλγία γὰρ μακρινὰς ἀνοίξεις, γὰρ περασμένων πόθων εἰρήνη, ποῦ ἔσβυσαν ἀλλοίμονο γὰρ πάντα καὶ μόνος πλανῶμαι οκεπτικὸς καὶ λυπημένους σὸν κόσμο τόσων πεθαμμένων ὠραιοτήτων φρενολήπιτος προσκυνητῆς στὸ ἄλσος τῶν θανάτων· γιατί ἂν ὅλα ὅσα γύρω μου ὑπάρχουν μαρμαρωμένα τίποτε δὲν ζῇ· κι' ἐνᾷ τὰ ὠχρὰ φῶτα τῶν λιποπόνητων δειλινῶν πῖσος ἂν τὰ κλαδιά σβύνουν, μιὰ Βαλκυρία ὀνειρεύομαι νὰ σκίζῃ τὰς ἀποστάσεις σὲ μιὰ ἱππηλασία ἀχαλίνωτη καὶ νὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὰς ἀψίδας τῶν δυσμικῶν οὐρανῶν, ἐν ᾧ μὴ σκιά πῖσος ἀκολουθῇ πιστὴ σὰν τὸ ἀπαίσιο φάντασμα τῆς αἰωνίας συμφορᾶς.

V.

Οἱ βυθοὶ στὴ γαλήνη καὶ τὸ λιπόψυχο φῶς, μ' ἕνα λαμπυρισμὸν μυριόχρωμον ἀπαντοῦν καὶ τὸ κύμα μυρῶν ἀπὸ τὴν ἄλμη ξεσπᾷ γλυκὰ τὸ κύμα, ποῦ πλημμυρίζει ἐμπρὸς μου τὰ λουτρά τὰ ρωμαϊκά, τὸ κύμα ποῦ ἀπαλὰ ἐκράτησε τὸ σῶμα τῆς ὠκεανίδος τῆς ὁδότης· ὁ ἥλιος τώρα γέρνει βραδὺς καὶ σῦρεται πρὸς τὰς δύσεις κάτω ἀπὸ τὰς ἀψίδας τῶν βουνῶν καὶ τῶν δένδρων. Τὰ γιὼτ στὴν προσέγγισι τῆς νυκτὸς στοὺς δρόμους βιαστικά διενθύνονται· τὰ πουλιὰ κατὰ σμήνη θορυβοῦν στὰ κλαδιά, ἐν ᾧ ψηλὰ σὸν βράχον ἡ λιτανεία τῶν ἀλκυόνων κυπαρισσιῶν πληγώνει τὰ στήθη τῶν οὐρανῶν καὶ ἡ βάρκα τώρα ἄλλοῦ μὲ φέρει. . .

ALMAS SERENAS

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

«Δὲν εἶμαι ἐγὼ τὸ ἄνθος
Ἀλλὰ ἔζησα πλησίον αὐτοῦ...»
Σααδῆς

Σὺ—Τέχνη—
Μὲ τὰτίμητα Πεντελικὰ λουλούδια
Ποῦ ἀνθοβολοῦν στὰ μάρμαρα
Ἡ ἀμάραντη ὁμορφιά των—
Σὺ—Φύσις—
Μὲ τὰ λυγηρὰ τῶν ἀηδονῶν τραγούδια
Ποῦ καὶ τὴ νέκρα τῆς νυχτιάς
Εὐπνᾷ ἡ γλυκεῖα λαλιά των—

Ἀποῦ—καὶ οἱ χλωμαίνετε!
Σωπαίνετε! ἀπελπίζεστε
Μαροστὰ στὴν τόσην ὁμορφιά!
Στὴν τόσην ἀπονιά της—
Ἕνας φτωχὸς τραγουδιστῆς—
Ἀχ! μὴ με συνερίξετε!
Ἀκόμα γιὰ τὴ χάρι της μιᾶ
Τὴ φοινικιά της...

A NĒHS

ΣΚΕΨΕΙΣ

Οἱ Ἕλληνες ἐκπιτωτοὶ τῶν ἀρετῶν τῶν ἐγκατελείφθησαν ἀπέλπιδες εἰς τὰς τρομερὰς ἐκείνας ἀσθενείας τοῦ Ἰδεαλισμοῦ, τὰς παρὰ τοῦσ' αὐτὰς καταπεποιημένον πνεῦμα εἰς τὰ παραληρήματα τῆς σοφιστικῆς τῶν ἁκρῶν, ἡς ἐκνευρίζει καὶ τὰ ἰσχυρότερα ἐλατήρια τῆς ὠραιοτέρας ἐνεργείας. Καὶ οὕτως ἀπωλέσθη ἡ Πατρις, ἡς ἔχασαν τὴν ἀληθῆς ἰδέαν καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἀπέμειναν ἤδη ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἄνευ πλᾶσις ζωῆς.

★ Ταπεινωτικὴ ὁμολογία νὰ διακηρύττῃ τις, ὅτι ἡ τελευταία λέξις μένει εἰς τὴν ἰσχὺν ἐν τῷ κόσμῳ.

★ Πᾶσα ἰδέα ἔχει ἀνάγκην χρόνου διὰ νὰ δοκιμασθῇ βιάζουσα τὰς θύρας τῶν κλειστῶν πνευμάτων.

★ Ἡ πρόοδος, ἡ μὴ δυναμένη νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἰσχύν, ἔχει ὡς ἀπλοῦν ἀποτέλεσμα νὰ τὴν μετατοπίσῃ.

Κ λ ε μ α ν ο ὦ